

บันทึก

เรื่อง หรือวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการสั่งให้ข้าราชการพลเรือน

ไปปฏิบัติราชการส่วนท้องถิ่นโดยให้นับเวลาราชการติดต่อกัน

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือที่ ๒๙๘๙/๒๕๐๓ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๐๓ ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นในปัญหาของ กระทรวงมหาดไทย ซึ่งหรือวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการสั่งให้ข้าราชการพลเรือนไปปฏิบัติราชการส่วนท้องถิ่นโดยให้นับเวลาราชการติดต่อกัน ทั้งนี้ เนื่องจากกระทรวงมหาดไทยและกระทรวงสาธารณสุขได้ตกลงหลักการในการที่จะโอนนายแพทย์ของกระทรวงสาธารณสุขซึ่งมาปฏิบัติงานอยู่ทางเทศบาลให้มาสังกัดเป็นพนักงานเทศบาล ดังนั้น บรรดานายแพทย์ที่จะมาสังกัดเทศบาลต่างๆ ต้องขาดจากอัตราเงินเดือนทางราชการและมารับเงินเดือนทางเทศบาล จึงเกิดมีปัญหานายแพทย์ที่เป็นข้าราชการอยู่ในขณะนี้ เมื่อออกจากราชการไปทำงานทางเทศบาลยังไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ หรือมีสิทธิแต่ประสงค์จะไปรับบำเหน็จบำนาญทางท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ดังนี้ จะนับอายุราชการซึ่งเป็นข้าราชการอยู่ติดต่อกับเวลาราชการที่มาปฏิบัติงานทางเทศบาลสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น โดยอาศัยการดำเนินการตามมาตรา ๓๖ วรรค ๒ ข้อ (ข) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗ และมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ กับพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๘๖ มาตรา ๓๖ และมาตรา ๔๑ จะเป็นการชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ทั้งนี้โดยมีเงื่อนไขว่า นายแพทย์เหล่านั้นจะต้องไม่รับบำเหน็จบำนาญทางกระทรวงสาธารณสุขก่อนที่จะมาปฏิบัติงานทางเทศบาลด้วย นอกจากนั้น ยังมีปัญหาต่อไปว่า สำหรับการดำเนินการตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ถ้าได้กระทำกันก่อนวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๐๐ ซึ่งเป็นวันประกาศใช้บังคับพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และผู้นั้นได้ปฏิบัติงานอยู่ทางเทศบาลตลอดมาจนบัดนี้จะนับอายุราชการซึ่งปฏิบัติงานทางกระทรวงสาธารณสุขมารวมกับเวลาราชการซึ่งปฏิบัติงานทางเทศบาลเพื่อคำนวณเวลาขอรับบำเหน็จบำนาญตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ได้เพียงใดหรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๔) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวข้างต้นแล้ว ขอเสนอความเห็นดังต่อไปนี้

สำหรับปัญหาเรื่องการโอนข้าราชการพลเรือนไปรับราชการส่วนท้องถิ่น นั้น ทั้งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๗ และพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานเทศบาล พุทธศักราช ๒๕๔๖ หาได้บัญญัติไว้แต่ประการใดไม่ มาตรา ๓๖ วรรค ๒ ข้อ (ข) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๗^๑ ก็ดี มาตรา ๓๖ และมาตรา ๔๑ แห่งพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานเทศบาล พุทธศักราช ๒๕๔๖^๒ ก็ดี ที่กระทรวงมหาดไทยจะอาศัยยกขึ้นเพื่อดำเนินการนั้นหาได้บัญญัติเกี่ยวกับเรื่องการโอนข้าราชการพลเรือนไปรับราชการส่วนท้องถิ่นแต่อย่างใดไม่ คณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่า กฎหมายที่จะนำมาใช้ปรับกับกรณีนี้ได้ก็คือ พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ เท่านั้น ทั้งนี้เพราะมาตรา ๓๐ วรรคท้าย แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ บัญญัติไว้อย่างชัดเจนว่า “การโอนหรือส่งข้าราชการผู้ใดไปรับราชการส่วนท้องถิ่น หรือการโอนหรือส่งข้าราชการส่วนท้องถิ่นไปรับราชการระหว่างราชการส่วนท้องถิ่นด้วยกัน ให้นับเวลาราชการของข้าราชการหรือข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญติดต่อกัน” จึงเท่ากับยอมรับรองว่า การโอนข้าราชการพลเรือนไปรับราชการส่วนท้องถิ่นนั้นให้กระทำได้ และข้าราชการผู้ที่โอนไปนั้นชอบที่จะได้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญติดต่อกันไปด้วย

ประเด็นที่จะต้องพิจารณาต่อไปก็มีว่า ถ้าการโอนตามที่กล่าวข้างต้นได้กระทำกันก่อนวันประกาศใช้บังคับพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แล้วจะมีผลเช่นไร คณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่า เมื่อการโอนข้าราชการพลเรือนไปรับราชการส่วนท้องถิ่นจำต้องดำเนินการโดยอาศัยมาตรา ๓๐ วรรคท้าย แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ดังที่ได้พิจารณามาแล้ว ฉะนั้น การโอนข้าราชการพลเรือน

^๑ มาตรา ๓๖ วรรค ๒ ข้อ (ข) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๙ บัญญัติว่า

เมื่อข้าราชการพลเรือนผู้ใด สมัครไปปฏิบัติงานใด ตามความประสงค์ของทางราชการ ให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการได้

^๒ มาตรา ๓๖ และมาตรา ๔๑ แห่งพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานเทศบาล พุทธศักราช ๒๕๔๖ บัญญัติว่า

มาตรา ๓๖ ข้าราชการพลเรือนสามัญชั้นจัตวาและชั้นตรีผู้ใดประสงค์จะลาออกจากราชการเพื่อไปทำงานทางเทศบาล และเจ้ากระทรวงได้อนุมัติแล้ว อ.ก.ท.เทศบาลอาจรับบรรจุให้เป็นพนักงานสามัญได้ตามเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(๑) ข้าราชการพลเรือนสามัญชั้นจัตวา ให้บรรจุเป็นพนักงานสามัญไม่สูงกว่าชั้นจัตวา

(๒) ข้าราชการพลเรือนสามัญชั้นตรี ให้บรรจุเป็นพนักงานสามัญไม่สูงกว่าชั้นตรี

ถ้าข้าราชการพลเรือนสามัญชั้นโทขึ้นไป ประสงค์จะลาออกจากราชการเพื่อไปทำงานทางเทศบาล และเจ้ากระทรวงได้อนุมัติแล้ว ให้เทศบาลขอทำความตกลงไปยัง ก.ท.ตามความในมาตรา ๒๘

มาตรา ๔๑ การแต่งตั้งพนักงานสามัญให้ดำรงตำแหน่งของเทศบาลให้นายกเทศมนตรีหรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมายจากนายกเทศมนตรี เป็นผู้แต่งตั้ง

ไปรับราชการส่วนท้องถิ่นก่อนที่จะได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
ส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ จึงย่อมไม่อาจกระทำได้

(ลงชื่อ) หยุต แสงอุทัย
(นายหยุต แสงอุทัย)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
กันยายน ๒๕๐๓